

و در سوخته بی بدیگر کرد و حکایتی خند رکت از و مفسولست که شرح
 آن ماست بنس و در سوخته خمر و عسرن و سبدها امیر جوانان اند
 که حسیان در لایک نادماه ایزک خان رف و مکافات آنکه او توفیق
 آمد بازان خراجه کسار کیده بود امیر جوانان نبر اینجا خراجه کرد و بجعل
 با کس خود صایر بود بر نامور وزارت کما بدعی فادر سوزن محض کار خود
 را مرد مسیحی اجنه کسیر امیر جوانان و اقوام ایسان مبداسن در حق ایستان
 در حدیب نادماه سخنهای میبه اگر مکف و کفران نعم امیر جوانان
 در رسد او که محضت ساحه ایسان بود صما منکره ناباد شاه را تر
 دسان طایر سببر کداند آمد مسیحی اجنه در یافت بدیگر کرد نامدرس او را
 او وزارت مغول کرد اند و کرده با خود کسراشان برد و کار را از اینت
 بعد از آن ترا برد مسیحی اجنه رف و او امیر و تواری او مطلقا مطایح جانان
 شد و دولت مریه عصم رسید خود با این حال کف شد
 دایم آمد ناقصه توقع رو الا اذ املیه جور امیر جوانان بخراستان
 رسید پس مهربان خود حسن ابولاب را با او کابل بخت برده سیرین
 و شاد بره سیرین او و مهنم شد و او دران ولایت فل و غارت کرد
 و در مرار سلطان عاری سلطان محمود سبکگیر رحمة الله بفرزین
 رسیدهها کردند کورا و سنی کافند و مصاحف با او کردند لاجرم خود عالی
 دران حد گاه نجانان ایسان نوال رساند در خاطر مبارک سلطان
 آمد که بد رت کار ایسان مغول کرد ذبح ایسان از هر کار امرای دولت

غلام ملک

وَمُهْرِيَانِ حَضْرَتِ سَوَكْنِي بَافِئِدِ بِيَهَانَهُ اَنَكِه فَعَدِدِ لِيْشَانِ رَا رَنَدَدِ مِمَّا مَتَّ
رَا بَرْدَ اَسْتَنَدَ وَعَرَضَهُ مُلْكُ رَا مَتَا فِي بَكَدَ اَسْتَنَدَ وَمِنْفُوقِ دَوْلَتِ مَعْرُودِ سَنَدِ
يَا دِ سَاهِ دَرَّ كَارِ اِيْنِيَانِ فَرُصَتِي مِيْطَلِبِيْدِ نَادِرُ شَيْبِ خَارِمِيْسِ سَوَالِ سَنَدِ سَبْعِ
وَعَشْرِيْنَ وَسَبْعِيْنِ اَنَّهُ بِدِيْرِيَارِ بِيْنِ طَعَايِيْ طَسُوْمُوْرٍ وَعَبِيْرِهِمَا اَوَانِ اَكْبَدِ
كَهْ اِمِيْرِ جُوْبَانِ رَا دَرَّ حُرَّ اَسَانِ بِهْ فَرْمَانِ بَادِ سَاهِ تَهْ يَا سَاوَرِ سَايِيْدِيْدِ وَ
سَرِشَرِ اَوْرَدَنَدِ اِنْفَا فَا سَرِيْ جَنَدِ اَزِ طَاعِ اَطْرِبِيْ كَرْدِ سَسَانِ اَوْرَدَهْ بُوْدَنَدِ
نَدِيْرِيْ تَقْدِيْرِيْ بَا هَمِّ مُوَا فَوَا مَدِ مَهْمَانِ لِحِظَهْ حَا بِهْ رَدِ مِشْفَرِ اَجَهْ حِيْصَارِ
كَرْدَنَدِ بِيْجُوْنِ رُوْزِ شَدِ اَوْرَا كَرَفَتَنَدِ وَبَكْسَنَدِ مَسْرُورِ اَزِ قَلْعَهْ سُلْطَانِيْهْ
دَرَّ اَوْبَجَشَدِ مَوْلَا مَأَسْمَرِ اَلدِّيْنِ سَاعِرِ شَاوَرِ حِيْجِ رِيْنِ مَعْنِيْ كَهْفِ بِيْئِيْتِ
كَاهِ وَذَالِ وُزَارِ دَرِ هِجْرَتِ دُوْ سَبِيْهْ وَفِ صَبْحِ بِيْجَمِ شَوَالِ دَرِ سُلْطَانِيْهْ اِرْحَمِ شَاهِ
دَرِ حِيْصَارِ اَوْرَدِ لَشْكْرِ قَلْعَهْ وَاقِفِ شَدِ مَسْقِ رِفِ بِيْرُوْنِ بَاوَقِ دَرِ صَحْرَا سَمِ اَحَادِثِ
حَكْمِ بَرِيْلِيْغِ نَخْرِ اَسَانِ بِيْتِيْرِ اَمْرَا نُوْشِيْنَدِ نَا جُوْبَانِ رَا اِنْحَا بَكْسَنَدِ اَمْرَا يِ
نَخْرِ اَسَانِ بَا اَوْ مَنْفُوقِ سَنَدِنَدِ وَاوْ بَكِيْنِ دِ مِشْفَرِ اَجَهْ صَا اَنْ وَزِيْرِيْرَا دَرِ هِرِيْ
بَكِشْتِ حَسَنِ سِيْرِ جُوْبَانِ نَدِيْرِيْ اَنْدِ لِيْسِيْدِ كِهْ اَمْرَا بَادِ سَاهِ هَرِكِهْ اِنْحَا سَنَدِ
مَهْ رَا بَكِشِ مَسْرُهَائِيْ اِيْشِيَانِ بِيْتِيْرِ اَوْ فَرَسِيْبِ وَا بِنِ مُلْكِ نِكَا هْ دَارِ وَا كَرِيْمَانِ
وَفَارِسِ نِيْرِ دَرِ قَبْضَهْ نَصْرَفِ اَوْرَدِ وَا سَاهَانِ اَلْوَسِ جَعْنَائِيْ طَرِيْقِ
مُوَا فِقْتِ سِيْبَارِ نَا مَدَدِ كَارِ تَوْبَا شَنَدِ وَتَدْرِيْجِ بَادِ سَاهِيْ جِهَانِ مَارَا
شُوْدِ جُوْبَانِ سَخْرِ اَوْ خَوَارِدِ اَشْتِ وَبَا مَبْدِ اَنَكِهْ بِنُوقِ دَوْلَتِ كَارِ اَرِيْسِ
بَرْدِ بِالشُّكْرِ عَا زِمِ عِرَاقِ شَدِ بَادِ شَاهِ نِيْرَا زِ سُلْطَانِيْهْ بِالشُّكْرِ هَائِيْ فَرَاوَرِ

کتابخانه

برابر رفت چون پادشاه بولایت قزوین رسید و جوانان بسرخاوردی
 بدی ابراهیم زاد نام و میان فریقین بگروند راه بماند بعضی امر احوت
 ولی نعمت واجب دانستند و مطاوعت اولوالامر فرض عین شدند
 از پیش جوانان بگریختند و عزیمت بندگی حضرت پادشاه کردند جوانان
 ازین حرکت متوهم شدند لشکر و خزان بگذاشت و با خوانین و آنچه سبکوار
 تر بود بگریخت خوانین و اتباعش هر تنی جندی باز ماندند او با هفتاد مرد
 از راه بیابان بهری رسید پناه باملك غیاث الدین برد ملک غیاث
 الدین برد با او زینهار خورد و عادت پذیرد و برادر خود را میرکشی باظهار
 رسانید و او را در محرم سنه ثمان و عیشره زو سبعمائة با بسن شجلاو
 خان که نواسه الجایتو سلطان بود و بسن شهرزاده دولابندی و جوانی
 نازنین مستر شوکت خانم طبیعت یوسف خلفت بود و بعضی ثواب
 چون بکای دولابندی که قارون زمان بود و نعمت او انحد و قیاس بر
 گران و دیگر نایباز بگشت و این حرکت بر ملک غیاث الدین مبارک نبود
 او و بسن شجلاو بس ازین سال بسر نبردند امیر تورناش بس امیر جوانان از
 خوف غضب پادشاه از روم بگریخت و پناه با سلطان مصر برد و در آن
 ولایت دست عطا بر کتاد سلطان ناصر در کار سلطنت مصر او را از
 خود سزاوارتر دید و مردم خواهان او یافت بر رسید بر روزینهار خورد
 و از راه رسوال سنه ثمان و عیشره زو سبعمائة بگشت و سرش بدین ملک
 بسر سلطان ابوسعید فستاد و قضیه المنعیه

الْمُسْتَعِيثَ لِعَمْرٍ وَعِنْدَ كَرِينِهِ دَرِّشَانِ اَوْ ظَاهِرِ كُشْتِ بَسْرِ بَسْرِ مَهْمَرِ
 امير جوان حسن و سير او و مالش از پيش جوان بخواندم گريختد و از
 آنجا پيش پادشاه از يك رفتد و پيش او مرتبه و جاه يافتد و بجهت
 او بختك شدند تا حسن در آن جنگ كشته شد و پيشش مالش هر يك
 طبيعي بود و سرايت از اجاه اجلهم لا يستأخرون ساعة ولا
 يستفتدون مؤن در حق ايشان ظاهر شد شيخ محمد پسر امير جوان كه
 حاكم گريستان بود بزرگ است لشكر پادشاه گرفتار شد او در دين
 به ياشاق رسانيد و نص ايمانك نو ايد كرم الموت در حق آن دو زمان
 بجهت تو آمد و در آن تخم از مردان كسي كه حاليا انواع عيباري توان گرفت
 نماند بعد از او مشفق خواجه كاروانت بدین صاحب قران خلاصه
 نوع انسان و ذير صوفي هاد خواجه صافي اعتقاد پيشواي ملك
 و ملت رهنماي دين و دولت عياث الدين الوزير بن الوزير محمد بن
 المخدم السعيد الشهيد خواجه رشيد الحق والدين فضا الله اعمر
 الله انصاره و ضاعف اقدانه بشركت الصاحب الاعظم الاعلم خواجه
 علاء الدين محمد بن الصاحب السعيد خواجه عماد الدين مقرر شد
 بعد از شش ماه چون اين منصب قبلي بود بر بالاي او پلنگ
 بالاي وزارت سردت مرتبه زيرا قد تو قبلي است به بالاي وزارت
 شعر فكرتك يصلح الا الهنا و ذللك يصلح الا اله
 بانفراد بر بندگي حضرت محمد صان عجز انصاره مقرر شد

صاحب

حَقَّقًا لِنَظَرِ عِنَايَتٍ فَرْمُودِ وَحَكْمِ لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ
 لَفَسَدَ نَابِقِدِيمِ رَسَائِدِ وَصَاحِبِ الْأَعْظَمِ عَلَاءِ الَّذِي كَسَمَتَهُ
 عَزَّ نَصْرَهُ بِرَقَرِ بَرِّكَارِ اسْتِيفَاءِ مَمَالِكِ مَشْغُولِ شُدَّ وَبُورَانِ
 خِرَاسَانَ مَنَسُوبِ كَسَتْ وَذَرِ بِنَكُونِ نَامِ دَرُ حَسْبِطِ كَارِ حِيَانِ هَسْجُونِ
 پند بردگوار خود سماعی جمیله بقیدیم رسانید و بانگ عفو هنکام
 قدرت غایت کمال الشانیت است و از بزرگان ما تقدم هر کس ازین
 طریق پی برده اند بحسن سیرت و علو مرتبت و نام باقی یافته اند و ازین
 فرشته سرشت از غایت یقین بران مرید فرمود و هر کس که در حق
 خاندان مبارک ایشان بدیهائی که نقر بران موجب تفرخ خاطر مستحجاب
 باشد کرده بود بخلاف آنکه کمالات مشغول شود رقم عفو
 بر جراند جرأتم مکان کشید آن بدیهه با به نیکی مقابله فرمود و در حق
 هر یک از ایشان ازین ایزد وقت نسخه کرد با انواع اقسام ایشان
 بمراتب عظیم رسانید و مصلد استعمال خطیر کرد ایند و اکنون هر یک
 تمام میکردند برای العیز مشاهد میکنند و در کار بزرگان حال
 میکردند مصرع **خیر کنت بزرگان چو کرد باید کار امرانارین**
طغای و طاقتور در ملک فتنه اندیشیدند و قصد ازگان دولت
داشتند چون رای جهان آرای پادشاه خلد ملکه را معلوم کشت
آیه و لا یحیی المکر السی الی ایهله صورت حال ایشان شد
و در غرض سوال سنه تسعم و عشر و سبعه با سرفرا کشته خود

بدو و به یاساق و سید چون جهان از شد شود وقتش این کشت
 و جسیب خلا بودن اما کن خود رسیدند از سر راهیت نال و فراغت
 حال در سایه معدلت و رحمت پادشاه جهان خلد ملکه و نظیر
 شفقت و رأفت وزیر سلطان نشان ثبت دولت و زکامی کذب اینند
 و بدعای ایشان که بر همگان فرض عین و عین فرضت مشغول می باشند
 و ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء والله ذو الفضل العظيم و بحمد الله
 که در ایام این دولت انجیزند پس قدامی زین سرایت کرم طبعی
 و غایت هم جلی مقدم مولا ناء اعظم اعلم احکم ملک الملوك الورد اسطان
 السادات و القبا برهان کبارا لعل خلاصه تخم صطفى نقاد
 کوه مرتضی ناصر العدل و الاحسان باسط الامن و الامان مبين الشرائع
 و الاحکام مقوی قوا عدلا سلام ملجاء القضاء و الاحکام البحر الخضر
 ابی الجود و الطود الاسم فی الوجود قدوة کرام المفاجر و المقال
 زینة انام الایام و اللیالی شهاب سماء المکرمة نصاب العدل و
 الرحمة مرتبی ارباب النهی و الالباب المصنوعة الاسماء و الالفاظ
 بیت سزد کوش تو بسیم تخص الالفاظ بما هتأب چه حاجت شب تجارا
 مولی موالی الارضین شمس الحق و الدین کون الاسلام و المسلمین المولود
 بناسد رب العالمین محمد بن نظام الحسینی البدری اعز الله انصاره
 و ضاعف اقتاده کار ملک و دولت بر وقت هر چه تمام ترست و این
 زمان مبارک حسود جمیع از مننه لاجرم اجراء خیرات عظیم کرد و دفع

بِعَسَنَتِهَايَ نَاجِدٍ فَرْمُودَ وَوَظَائِفَ أَرْبَابِ اسْتِخْفَاقِ فَرْدِ وَآمُوزِ
 بِمِزَانِ سِمَالِكَ وَاهْتِمَامِ شَازِ دَرْدِينِ وَدَوْلَتِ بَرَايِشَانِ ثَابِتِ مَانَدِ وَابْتِ
 مَرْحُومِ ظَهْرِ الدِّينِ فَا رِيَايِ شَاهِدِ جَالِ كَشْتِه پدست
 دَرْدِمَانِه كَرَفُورِي هَسْتِ دَر كَارِ مَسْتِ وَرِنِه كَسِرِ نِي كُونِهَادِ اِيْنِ مُلْكِ وَ مَلِكِ اَسَا
 سَتِي كُنِ نَا اِيْنِ فُتُورِ از كَارِ مَنِ پُرُوْدِ بَرِي خُونِ نَبَا شَدِ جَانِه نِي اَطْلُسُ وَ نِي بِلَاسِ
 حَوِي سُبْحَانِه وَ تَعَالَى سَابِيَه مَعْدِلَتِ اَقَابِ مَكْرَمَتِ اِيْنِ وَ ذِي رِ سُلْطَانِ
 نِشَانِ وَ دُسْتُورِ جِهَانِ نِيَا زَادِ رَجِي هَانِ كَا مَكَارِي وَ آسْمَانِ نَا مَدَارِي بَرِ سِي
 اَهْلِ جِهَانِ عُمُومًا وَ اِيْنِ بِنْدِ دِي تَرِي نِيهِ خُصُوصًا پَا يَنِدِه وَ ثَابِتِه دَا رَا دِ وَ دَسْتِ
 حَوَادِثِ زَمَانِ وَ مَكَارِ دِ وَ دَرْدَانِ اَز دَا مَنِ اِيْنِ دَوْلَتِ دُورِ اِلَى يَوْمِ الشُّرُ
 حُورِبَتِ العَنُفُورِ بِاِسْمِ

دَر دَكْرِي پَا دِ شَاهَانِ اِلِ مَطْفُورِ هَفْتِ تَرِ مَتِ مَلِكِ شَانِ اَز سَنِه شَانِ
 وَ عَشْرُ وَ سَبْعِمِائِه كِه اِمِيْرُ مِيَا زِي الدِّينِ مُحَمَّدِ كِه حَا كِمِ بِيْرِي بُوْدِ
 نَا عَا شِرِ رَجَبِ سَنَه خَمْسُ وَ تِسْعِيْنِ وَ سَبْعِمِائِه هَفْتَادِ وَ هَفْتِ سَا لِ
 دَر مَمَالِكِ فَارِسِ وَ عِيْرَاقِ وَ كَرْمَانَ وَ مَاهِيَانِي دَر اَذْرَبَايجَانِ نِكُورِ سَوَابِقِ
 نَقْدِ بَرِ دَبَانِي وَ عِنَابَتِ بَزْدَانِي وَ نَا شَدِ آسْمَانِي مَرْتَبِه سُلْطَانِي يَاقِيْنِدِ
 وَ دَا يَاتِ كَا مَكَارِي وَ سَا يَسِ نِي كُو كَارِي دَر اِيْنِ مَمَالِكِ بِنِهَادِنْدِه وَ بَرَا فَرَا شَنْدِه
 وَ حَنَلَانِي اِيْنِ اَقْطَارِ رَا بَرِ خَوَانِ عَدَلِ وَ اِحْسَانِ مِهْمَانِ دَا شَتَنْدِه مَوْلَانَا
 اَفْضَلِ سَعِيْدِ مَغْفُورِ مَوْلَانَا مَعِيْنِ الْمَلِكِ وَ الدِّينِ بَزْدِي رَحْمَةُ اللهِ عَلَيْهِ وَ رَحْمَةُ
 وَ اِسْعَاتِه بَعْضِي اَز نَا رِيخِ اِيْشَانِ نَا لِيْفِ فَرْمُودِه بُوَ اِسْطَه اِسْتِعَارَاتِ

عبيد

غریبه و غیبارات عجیبه و اطراد مدایح ایشان و اغراق در اوصاف
هریک از آنان جرم عهد مفضود در تن احتجاب و امتناع مانده
در تاریخ شهر سینه ثلث و عشر زیوتما نماند که بنده فقیر حقیر ضعیف
محمد کینی الحقه الله بعباده الصالحین بحسب اشاره علیه بسعاً
کتابی که صاحب سعید حمد الله مستوفی ساخته و پرداخته
شرف شد و بی تکلف جامعست که ازین مهیدت و مضبوط نزد
میان تواریخ نوشته اند شعر حقیقت از فصلاد از که بعد چند سال
کشد زنده بتاریخ نامر شاهانرا از آن عطا که زحافان بیافت خافین
زیر خالک ستاید هنوز خاقانرا و دان کرم که ز سلطان بداید فرد
هنور همچو کند تا محسن سلطانرا بواسطه دولت کتاب این که
بی شک بنظر بخاریم دین و دولت مزین و منور خواهد شد و بیفزاست
بمست که صاحب دولتی را در حور باید مرا کام دو کیتی زان براید
و در اقبال قبول باید این کار ره کار بکام و بخت بدار فی الجمله
خرد که راه نمائست مرد را بصواب و دوست اهل هنر را همیشه فتح الباب
این ارشاد بکوش جان رسانید که تاریخ المظفر از آن حکام
که عروج حکومت ایشان بود تا آن زمان که شعله دولتشان بداید
عساکر جزا و حوافل کوه گذار پادشاه جمان کیر جبهان کستای و
جبهاندارا میر کپر صاحب قران قطب الدنیا و الدین ابوالمظفر امیر
بنورد کار کان انار الله برهانه منظر سند و مواد کا مکاری ایشان بیگار کی

متفکرت داخل این نسخه می باید کرد ایند چون این فقیر با عز جلی از
 خدام ایشان بود و نیز از آن وقت که بصیرت بر حال کشود و الی
 یومنا هذا حکایت و اخبار و حالات و آثار ایشان را بعضی مشاهد
 رفت و معاینه دید و بعضی از کابر صحیح القول استماع افزاده ندا
 این سعادت را بلیک سمعاً و طاعتاً گفتم و این امر را مطیع گشت با و چون
 قلت بضاعت فضل و کثرت موانع وقت پدید
 بر همان خرید گشتم شتابان گزیدم داستانهای فراوان
 بهم پیوستن آسان و دستوار چون بخیری که زرین باشد نشان
 بر نعل منبسط و طریقی مشرح در عبارت آورد و تا بخورد در توار میخ
 روزگار زیادت کرد ایند و صحیفه در صحائف لیل و نهار آفرود
 و بر او دوا و دفا ترا ایم و لیلی یادگار گذاشت پدید
 مگر صاحب دلی رفی بر حمت کند در کار مسکنه دعای امید بالطاق
 بخا دیدم که این شکسته بسته فقیرانه بنظر مبارک ایشان زیب و زینت
 و زینت و عزت خواهد یافت آنت که اگر بر سهوی یا خطائی اطلاع
 یابد شرف اصلاح اندانی فرماید و قلب عفو بر خیریه این فقیر گشند
 والله الموفق یا تمامه ایند سبجانه و عالی رواج غفران و لواح صون
 با رواج این گذشتهگان که سر گذشت ایشان سبب ابتیاه خودندان
 و اعتبار هوشندانست رساناد و همکاران از ادب و بصیرت
 یاب کرامت گنادار در جهان فانی بنده و زمام احوال کلی بدست

غفلت فرزند ارند و داشت کاری سبب ستکاری دانند و من
 الله المعاونة والتوفيق ذکر نسب امیر مبارز الدین محمد بن مظفر
 بن منصور بن حاجی جده اعلی ایشان امیر غیاث الدین حاجی از خاف
 خراسان بود بمکارم اخلاق محله و رعایت مریدی قوی هیکل بلند قامت
 بود در زمانیکه لشکر اسلام بنسخیر ولایت خراسان آمدند اجناد
 او از دیار عرب بدان جا بی آمدند و در آن وقت که لشکر نثار بو لایت
 خراسان آمدند او بطرف یزد آمد و او را سینه بسز بود ابو بکر و محمد و منصور
 ابو بکر و محمد ملازم انابک علاء الدین یزد شدند چون هوا کوخان
 عازم لشکر بغداد شد و آن فتنه و فساد در میان مسلمانان واقع گشت
 نعوذ بالله منه انابک یزد ابو بکر بن حاجی را با سیصد سوار روانه اردو
 کرد اینده هوا کوخان بغداد را مسخر کرد جمعی را از لشکر بسجده
 مصر فرستاد ابو بکر بن حاجی با آن لشکر بود در مصاف با عرب خفاجه
 بنسل آمد و محمد در یزد انابک بود تا وفات کرد و از ایشان نسلی نماند
بن حاجی در خطه میبپرد می بود و خدمت پدید قام می نمود چون
 پذیر وفات کرد همچنان بر سر تربت پدید ساکن گشت و او را سینه بسز بود
 ساند الدین محمد و زین الدین علی و شرف الدین مظفر امیر علی را نسلی
 نبود امیر مبارز الدین محمد را بک بسز بود امیر بدید الدین ابو بکر نام که پذیر
 شاه سلطان بود امیر شرف الدین مظفر کنیزان هم که تر بود
 اما سر آمد میدان روزگار شد آثار دولت از جبین او لایح بود و رعایت

اعلانم

پاك دامز و نيكو اعتقاد بوسيطه واقعه كه او در خواب نموده بود
 و مستظرف و اميد و از گذشته مضمون خواب آن بود كه در واقعه دييد
 كه آفتاب از خانه انابك علاء الدين برآمدني و در كرسيان او رفتي امير
 مظفر بن خاسني آفتاب بخند باره شده از دامن او بيستادني تاويل اين
 خواب از يكي از بزرگان دين سوال كرد و آن بزرگ فرمود بشارت
 باد ترا كه آفتاب دولت انا بكيان برآيد و در خاندان تو فرود رود و بعد
 هر يك آفتاب سالي در خاندان تو بماند اين دولت و هر روز آثار آن
 بظهور ميرسد و هر كار كه بيش آيد از امور ديني و دنيوي آسان
 از پيش ببرد ببيت هر انكو مهتاب بود دولتي را اگر او بخويد بخود شرف
 انابك بو سفي شاه بن علاء الدين او در تربيت فرمود ميديونوش بدو
 نفويض كرد و كوه بويان كه در فستيان بزداست و بحسب طول
 و عرض چنان فنجني داد كه ازار نفاع مددع آن و ارضيد مخيرت
 خرج ساكنان اينجا حاصل ميشود مدتي بود كه جمعي از حراميان
 شيراز اينجا فرود گرفته بودند و راهها بسته امير مظفر آن موضع را
 از ايشان پاك كرد انابك بو سفي شاه بوسيطه انكه ايجان ارغوث
 خانرا كشته بود بحال زوقف در يزد نداشت بطرف سيستان توجه
 نمود امير مظفر ماندم بود جمعي از نزد يگان انابك بقصد اوساعي
 شدند بناچار از ايشان جدا شدند و در سنه خمس و ثمانين و ستمائه
 بگروان آمد سلطان جلال الدين سور غمشرق اخاي او در تربيت كرد و

۱۰۰

موازني

بنوازش مخصوص کرد ایند بعد از چند گاه جهت حب وطن
 متوجه بزد و مید شد چون بزد رسید مزاج حکام بزد ترا مستقیم
 ندید عزیمت اردو کرد در راه بمصاحبت امیر چو شی که از امرای بزد
 بود مشرف شد او را تزییت کرد و محضرت پادشاه ارغون بزد بسند
 نظیر پادشاه آمد او را نواز شرف نمود در راه با ساولی و ایودا جی بد و نقوی
 نقویز رفت چون ارغون خان وفات یافت کینا تو خان بقائم مقامی بنیشت
 تزییت او مضاعف کرد افراسیاب بن یوسف شاه در لرستان مخالفت نمود
 کینا تو خان لشکری بی شمار را منزل داد که متوجه آن دیار شد امیر مظفر
 بواسطه قرب جور بالرستان و سوابق معرفت با امانکان انجا التماس
 کرد که پادشاه آن مهم را برای امیر مظفر باز گذارد تا با صلاح آورد
 حسب التماس او حکم صادر شد امیر مظفر متوجه لرستان شد چون
 بدان جانب رسید انا بک اعتمادی تمام بر جانب امیر مظفر داشت
 استقبال نمود امیر مظفر انچه مصلحت انا بک و صلاح رعایا و آن
 دیار بود بگفت انا بک بر سخنان او اعتماد کرد و مصاحب او متوجه اردو
 شد و از انجا با مثله و احکام و نوازش و تزییت بر وفق مراد مراجعت
 نمود و لشکر از آن دیار مرخص شدند چون کینا تو وفات کرد امیر مظفر
 در ربیع الاول سنه اربع و سبعین و سیتمائة باردوی پادشاه اسلام غیاث
 المحضرت با ماریت هزاره انا بغور و طبل و علم و کور که و پاییز و سنه
 و شششیر و چا و چا نجه رسم سلاطین مغولست او را نوازش فرمود و

انابک

ان آمد

هر روز که بر می آید کار او ترفع میکرد و در ترقی بود از آن هزاره امیرزاده
 در نکاح آوردند و او اسیر جمادی الاخر سنه سبعه و سبعه امیر میان الدین
 محمد متولد شد چون پادشاه اسلام غزان خان وفات کرد در تاریخ سنه
 ثلث و سبعه امیرمظفر سلطان بر مسند خان نشست تربیت در شان
 امیر مظفر پادشاه فرمود و محافظت زاهدان از ارباب سنان ناکرانشان
 و ذاه هرا و مرستی و برفوق با ایالت میدضم کرد اینده نفویض رفت
 چون امیرمظفر سلطان متوجه کیلان شد یک خطه رخصت نمود
 که امیر مظفر از وجودنا شود و در زمیمنت خواجه رشید الدین وزیر
 از امیر مظفر بخشی داشت سید جلال الدین کاشی که نایب مدبر
 بود سعی کرد و آنرا با صلاح آورد و در سنه سبع و سبعه بنوازش
 پادشاهانه مخصوص کرد اینده متوجه بزد شد و از انجاعت بمت شیراز کرد
 و امیر میان الدین محمد صاحب پذیر بود و در سنه احدی عشر و سبعه
 که امیرمظفر سلطان عزیمت بغداد کرد امیر مظفر با سز از راه کوه کلویه
 توجه نمودند در پوریت خاقیز که از جانب بغداد است شرف بیاط
 بوسی مشرف شدند بغداد فضل که ملانیم او بود رخصت طلبیدند
 و همی پادشاه فوبت دوقم که متوجه شیراز شدند در اشای راه حکم رسید
 که احشام شبانکار از مطاوعت بیرون رفتند امیر مظفر برود
 ایشانرا مقهور کرد اینده بدگاه آورد امیر مظفر بالشکری جرار عازم
 شبانکار شد چون شبانکار رسید آنجا عت بمقابله پیش آمدند

حربی سخت واقع شد امیر مظفران لشکر را منهنم گردانید و شرح حال از
 عرضه داشت اردو کرد بعد از آن حسین کوی نمود و مدت سه ماه
 مرض متمادی گشت چون آنکس بختی دست داد بعضی از دشمنان ستمورینا
 در خود آب کرده بدو دادند دیگر باه یکی شد و در ثالث عشر دی قنده سه

تک و عشر دی قنده و سبعمائه در کنتست **بیت**
 هستی طمع مدار که روح اغ نیستی کرد دنیا مدست بدوان جهان

امن از جهان محوی که به اجل درو هرگز نداده است کسی با جان
 او را از شبها بکار نمید نظر کردند و در مدسه که خود بنا کرده بود مدفون
 گشت او را یک سر و دو دختر بود یک دختر از خانون ناچیک و یک دختر
 و اسرار خانون ترک دختر کوچک را به برادر زاده خود امیر بدین الدین
 ابو بکر داد و از ایشان شاه سلطان شد و امیر مبادید و دختر یک دختر
 والدی حرم سلطان احمد بود خانون صاحب عابد صائم الدهر بود
 و عمری طویل یافت و یک دختر و والدی امیر عیاش الدین محمد بن
 خواجه قطب الدین سلیمان شاه بن محمود بن کمال بود امیر مرحوم

مبازر الدین محمد

بن مظفر سزده سالة

بود که پدش وفات کرد شهر یازده سال پس از او شجاع و پیران بود و در
 تقویت دین و حفظ بر شیخ سید المرسلین و نیت علماء و رعایا
 فکری مبین و دایمی ندین داشت و در امور حجهها نگیری بغایت مجتهد
 بود فاما طبعش بر اراقت خون و غنا و نت قلب و غدر محمول بود

حَسَنَ طَالِعٍ وَنَدِيرَاتٍ مُوَاظِعَةٍ وَسِ مَمَالِكٍ رَادِرٍ كَنَارٍ مُرَادٍ كَرَفِ
 تَوَاسِطِهِ سِبَاسَتِ زِيَادَتِ اِرْجَاءِ مَرْدَمِ اِنْدُوسْتَانِ نُوذُنْدِ شَقَرِ
 تَمَلُّكِ بَاوِ سَاطِ اَلْمُورِ فَايَهَا نَجَاةٌ وَلَا تَرْكِبُ ذُلًّا وَلَا صَعِيْبًا يَلِيْتِ
 سُوذَهَ كَسِيٍّ كُوَسْبَانَهَ كَرِيْبٍ نِزْوَئِ رَاوِ قِيْنِ كَسْتَرِيْدِ مِيَايَهَ كَرِيْبِيْ مَانِيْ جَجَائِيْ
 سَاسِدَحَرِ نَكْتِ رَهْمَائِيْ اِنْفِ اَلْجَمَلَهَ بَعْدَ اَنْ يَدْشُرَ جَمَاعَتِيْ اَزْ اَصْدَادِ
 اَلْحَاخُوْجَهَ رَسِيْدِ اَلدِّيْنِ كَرْدَنَدِ وَ تَمَامِ اَمْلَاكِ وَعَمْفَارِ اُوْرَادِ مَعْرِضِ
 هَلَاكِ وَ تَوَارِيْدِ اَحْتَدِ نِيَابَرِيْنِ لِسُرْعَمِ اَوَامِيْرِ بَدَلِ اَلدِّيْنِ اَبُو بَكْرٍ وَ خَوَاهِرِ
 بَرْدِ كَسْرِ مُوَحَّهَ اَرْدُوِيْ اَلْحَايُوْ سُلْطَانِ شُدْنَدِ دَرْدَاهَ جَمْعِيْ اَزْ نِكُو
 دَرِيْنِ رَاهِ تَرِيْسِيَانِ مَكْرِفَتِ اَمِيْرِ مَبَارِزِ اَلدِّيْنِ سِيْرُوْدَهَ سَالَهَ بُوذِ خَوَاهِرِ
 وَ دَرِيْدِ اَدِ وَ جَمْعِيْ رَنَانِ كِهَ هَمْرَاهِ اَوْ بُوذُنْدِ بَطْرِيْقَهَ مَرْدِ اَنْ سِيْلَاخِ
 لَسِيْنَدِ وَ خُوذِ رَا بَرِ اَنْ مَطْرُوْدِ اَنْ رَدْنَدِ وَ اِيْشَانِ رَا مَنَهَرِمِ كَرْدِ اِيْنْدُنْدِ وَ
 هَمِيْ اَزْ اَلْبِيَانِ كُسْتَهَ شُدْنَدِ وَ سَرِهَائِيْ اَلْبِيَانِ هَمْرَاهِ بَارْدِ وَ بُوذُنْدِ اَلْحَايُو
 سُلْطَانِ اُوْدِ اَبُو اَرْشَرِ مَوْدِ وَ قَائِمِ مَعْنَائِيْ بِيْدِ اَرِيْسَا وُلِيْ وَ اَبَالْتِ مِيْبِدِ
 وَ مَحَافِظَتِ رَاهَهَائِيْ بِيْدِ وَ نَفُوِيْضِ مَوْدِ وَ مَدَّتِ جِهَارِ سَمَالِ مِلَانِمِ بُوذِ
 دَرْعُوْقِ سَمَالِ سَنَهَ سِيْنِ وَ عَشْرِ وَ سَبْعِيْنَهَ اَلْحَايُو سُلْطَانِ وَ قَاتِ
 كَرْدِ وَ بَادِ شَاهِ سَعِيْدِ اَبُو سَعِيْدِ هَمَادَرِ خَانِ بَقَائِمِ مَفَارِيْ بِيْدِ وَ
 مَسْنَدِ حَالِيْ لَسِيْبِ رِيْبِتِ اُوْرِيَادَتِ كَرْدِ دَرِ سَنَهَ سَبْعِ وَ عَشْرِ
 مُوَجِيْهِ مِيْبِدِ سِدِ وَ حَكُوْمَتِ اَلْحَايُو مَحَافِظَتِ رَاهَهَائِيْ مَشغُوْلِ كَسْتِ
 وَ مِلَادَرِمَتِ مَحَلِيْرِ عِلْمِ وَ فِضْلِ حَسْبِ اَرِكِرْدِ وَ دَرِ وَ طَرِ اَصْلِ وَ اَرِكِرْفِ مَرِضِيْ

اعظم سید عضد الدین بن دی ارشنگی فارس مراجعت نمود در مو
 یاد تاهی قوی میدید خواست نادر بر د منوطن نمود چون حکم پادشاه
 بود حکام میرزا با نفاق امیر مبارز الدین بدفع آن مشغول شدند سید چون
 دید که فایده نمیدهد متوجه آمد و سد و ابن اولاد و لب ابن خاندان
 بود که در اثنای این حال امیر کبیر و بن محمد شاه اخو که ساها حکومنت
 بر و بحر فارس و کرمان و شبانکاره او و برادران کردند و انستل حوجه
 عبد الله اصاری رحمه الله علیه بودند که تسلسل بن بن موجب محمود شاه
 بن فضل الله الملقب باق خواجه و کار ساز کتایب قره سوهقان من
 صباغ قزوین و هون بن عبد الله بن اسعد بن نصر الله بن محمد بن عبد الله
 اصاری به نزد آمد بانایک حاجی شاه بن انایک بوششاه عقد دوی
 کشید و امیر محمد در میدان بود امیر کبیر و منسند بود که اسپینی نظیر
 در طویله میداست جهت آن اسب عزیمت انجام داد امیر مبارز الدین
 شرائط مهمان داری بنقدیم رسانید و آن اسب تسلسل کرد و
 میان ایشان اتحادی عظیم میانشد با امیر کبیر و در میدان بود
 شد جناحه محاربه انجامید و نایب کشته گشت چون امیر کبیر و
 این حال بشنید خواست که با نفاق امیر محمد با شقام روز امیر محمد گفت
 صواب آن باشد که اعلام نواب پادشاه کند ناحیه حکم فرماید امیر کبیر و
 عرضنه داشتی کرد شتمل بر آنکه انایک حاجی شاه بواسطه این فعل
 شیعی از طاعت پرهیز فتنه حکم صادر رسد که امیر مبارز الدین

این کتب عالی شاه را بجهت پیری خرد
 که طایفه امیر کبیر بود

شود

بالشکر خود با نفاق امیر کجینرو با شقام مشغول جوز بر سیدند حریف
 عظیم واقع شد و از طرف نرسار کس بقتل آمدند تا عاقبت الامر
 انا بک را مجال مقابله و من نماند فرار اختیار کرد و خاندان انا بک در سر
 از حرکت رفت و حکومت از خانه ایشان بر افتاد **ذکر غریبت**
 امیر مبارز الدین محمد بنان در سوال سنه ثمان و عشر و سبعه امیر
 محمد شرف عتبه بونی پادشاه سعید مشرف شد او را از بیت
 کد و حکومت خطه بزد داد و بجهت محافظت راهها
 سفارش فرمود و روانه بزد کرد این ذکر استیصال نکوهه نریان
 چون امیر مبارز الدین در بزد متمکن گشت جمعی از سینه پان
 که به بکوردی مشهور بودند از طاعت پادشاه بیرون آمدند و راهها
 در بند آوردند و بوز نامی مقدم این طایفه با حسی کثیر کس
 راه بزد آمدند چه بواسطه حریفی که ذکر رفت در میان ایشان عداوت
 بود امیر مبارز الدین در سز هشتم سالگی بود چون این خبر شنید
 در حال سوار شد در راه مهر محمد در حوض عبد الملک باشنت
 سوار ناخن کرده با ایشان بر سید نکوهه ریان غلبه تمام آراسته و بر
 عزم بساذه این را محو داشتند و پیرامون امیر مبارز الدین بر
 آمدند او با این شصت سوار منو کلا علی الله بر قلب دشمنان زدند
 حریفان نفاق افتاد که اگر رستم زنده بودی عاقبتی آن دلیران بردوش
 گرفتی هفتاد تیر بر جوشن امیر محمد آمد و نیز زخم با عضای

اور سید

اورد سید و دوانسپ خاصه از زخم پیر هلاک شدند و لشکر جوق
 جوق میر سید با دفع بوزید و نوزوز و بعضی امرای ایشان بقتل آمدند
 و کدبه که هم از درویش ایشان بود اسیر شد و ده فرسخ ناکوگاه
 با فواز عقب ایشان برفت و قتل میکرد و اسیر میکرد روز دیگر پیچ
 و سرهای مقتولان بر چهار پایان باز کرد و سر نوزوز در کردن کره آن
 و در قضی کرد و با اسیران روانه اندر کرد ایند و حضرت پادشاه در یک
 بار بتشریف و احکام دیگر مجدد مشرف شد بقیه السیف از کوه ریز
 چون مخانه رفتند همه خانه بی نوحه و فریاد بود اعبان و امرای ایشان
 اتفاق کردند که ناکاه ناخنی آوردند و با شقاه دس بر دی نمایند
 امیر مبارز الدین ازین اتفاق ایشان بی خبر بود نادشمنان بواجی برد
 مید رسیدند چون امیر محمد را این حال معلوم شد دیگران با حمعی
 دلیران ناختر کرد و ناخبرید ایشان رسید و مقاتلت سخت شد عاقبت
 آن مطرودان مغهور شدند و تومان که پیشوای ایشان بود کشته شد
 و بعضی از رؤس ایشان گرفتار گشتند و ثانیاً سرهای مقتولان ^{مردمان}
 روانه تبریز کرد و از ایجاد دیگران بنواز شریفیت مخصوص شد بعد از
 نزاع استمراریافت هر چند گاه جمعی کثیر بطرف ناخن کردند تا ماده
 این فتنه به بیست و یک جنگ سزایت کرد و شر این اسنوب سپرده
 چارده سال باقی بود عاقبت الامر هلاک شدند
 شوا نکر هم در سر شش شود ذکر ولادت شاه مظفر

در سنه خمس و عشرين و سبعه شاه شرف الدين مظفر متولد شد
 شاهي نژادان نيكو اعتقاد بود و در جليلت او شجاعت و عبادت
 مجتهد و مكاريم اخلاق آراسته و هرگز بخند روز مروزي او مناهي ملوث
 گذشته بعد از مدتی والده اش متوفی گشت و در کرمان ممدسه که
 که پدرش در محله مردگان بنا کرده مشهور ممدسه جمال عمری مدفون
 شد و امیر مبارزالدین محمد در سنه تسع و عشرين و سبعه عزیمت
 کرمان کرد جهت مناكحت حضرت والده السلاطين قلی خان
 بنت سلطان قطب الدین شاه جهان بن سلطان جلال الدین سور عشرين
 بن سلطان قطب الدین محمد بن امیر حسام الدین حمیرا نایکون کلدوز
 قراخای درین سال سلطان شاه جهان بواسطه قرابتی که با خانزاده کردن
 داشت چنانکه در تاریخ قراخای مذکور است بطرف شیراز رفه بود
 و دختر خود برده امیر مبارزالدین بشیر رفت و خواستگاری او با اجازت
 مقرب گشت و عقد مناکحت منعقد شد و مراجعت باپرد نمود و جمیع
 امر از حوالی شیراز بگذاشت جهت اشغال حرم محروسه و خود نیز
 نا ابروه استقبال کرد و خانون عظمی را نیز نقل فرمود در سنه تسع و
 عشرين و سبعه مناصب وزارت درین ایام خواجه بهاء الدین عزیز
 الدین را بود ذکر ولادت شاه شجاع در صبح چهار
 شنبه بیست و دوّم جمادی الثانی سنه ثلث و ثلثین و سبعه جلال
 الدین شاه شجاع متولد شد و از ظهور آن شهر یار مواد استظهار

نومی نمود بدینست **رخسند مهری نورد** اذ انما ستمان خسروی
 صاحب قرانی شد بید اندر جهان خسروی شد با درخشان اختری در کتی آمد
 آورد بیرون کوهری کردون زکان خسروی در سنه اربع و ثلاثین امیر محمد متوجه
 اردوی پادشاه ابوسعید شد و لبس بزرگ شاه مظفر را ملازم خود گردانید
 چون بار دور رسید پادشاه تربیت ایشان کرد بنوعی که محسود مظربان
 شد حکم بر لیب و لباس و کمر و کلاه مخصوص گشت و در نوبت دیگر آن
 عنایت پادشاه او را بحامه خاض و کمر مرصع و طبل و علم و صد هزار دینار
 مر سوم اطلاق امتیاز فرمود و این معنی مؤکد حسبه از کان دولت گشت
 در دستان چون پادشاه ابوسعید غرمت بغداد کرد امیر مبارزالدین
 از خلوص اعتقاد متوجه زیارت سلطان اولیا سخن کرد از منبر سلوئی
 سرور مطلبی ابن عم بنی بدینست **آن در درج هل اتی آن مهر برج انما**
آن شهسوار لافتی آن بشوای اولیا امیر المؤمنین سید الله الغالب علی بن
ابیطالب کرم الله وجهه شد چه سالها بود تا از سر صفای بیت این داعیه
 داشته چون مشاهده روضه مقدسه شهسوار دین منور شد مطلب
 دینی و دنیاوی عرضه کرد و حاجات خود را محضوع و خشوع طلب نمود
 با نجاح و اسعاف مغرور شد بدینست **ازو که کرد سؤالی بجز خود که نکرد**
همیشه کیسه از تر مال مال مال بعد از آن متوجه بزد شد ذکر و فاتحه
سلطان ابوسعید با کبریا در سنه ست و ثلاثین و سبعمایه امیر
 رسید که خاتمه سلاطین کبریا از خان ابوسعید بهادر خان از دارقنا

بدار بقار حلت کرد مواد هر ج و هر ج در حرکت آمد در هر سوی سوای
 سلطنتی پیدا گشت و در هر گوشه منعقدی دست استیلا بر آورد پلست
 لشکر دیوان زهر سوی بر آوردند دست چون سلیمان دار ملک انبرو جان بدو
 امروا ستقامت مستفی شدند و انواع خرابی باحوال رعایا روی نمود خواجه
 نیکو خصال وزیر شهید عیاش الدین محمد رشید که مثل او صاحب قران
 چشم فلک ندید خواست نا آتش این خرابی بآب نهد و فرزندانشند پلست
 بست ملک نجم زبانه ترم خواست شد راستی را هم برای آصف جسم راست شد
 ار پاخانرا که انا و لاد سلاطین جنکر خان بود بر تخت نشاند امیر علی پادشا
 که حال سلطان مغفور بود چون این قضیه بی صواب دید او بود
 راضی نمی شد عاقبت الامر لشکری بی شمار تیر کشید و از هر جانب
 وزیر نیز لشکری و اندازه جهت دفع آن بیاراست چون بیکدیگر رسیدند
 لشکر تیریز بوجک هزیمت نمودند ار پاخان و آن صاحب قمر از اسیر
 گشته و بعد از چند روز شهید شدند اهل فضل را در هیچ وقت
 حادثه چنین روی نداد زبان نوز کار در مرثیه او بدین بیت گو یا
 شد پلست کجاست آصف نانوچه که شود بر ملک که بر تو بحر بی کدخدای ماند
 شعر این الا کاسرة الجبارة الی کثر و الکنوز فما بقیر و ما بقوا
 در جمیدی الا و الی سنه سبع و ثلاثین و سبعمائة شاه قطب الدین
 محمود متولد شد ذکر تو جبار ابو اسحق شیخ امیر بکر
 و زندان امیر محمود شاه بواسطه تعلق ملک و ملکی که در شیراز

داشند

داشتند بران مملکت والی شدند امیر جلال الدین مسعود شاه که ارشد
 اولاد بود تمام ممالک فارس را در قبضه خود آورد و امیر جمال الدین
 شیخ ابواسحق که بسین از همه کهنتر بود اما با اخلاق از همه مهتر
 بلکه از اکثر ملوک بکر مناز و وصیت مکارش از آفتاب مشهورتر
 همواره ابواب فواید و عوائد بر شریف و دریغ و فقیر و غنی گشاده
 داشت و در آن روزگار از وی کبر بمر کسی نشان نداده بدین
 جهان خورد و خوش خورد و بدرود کرد بدین پایه نام نگو شود کرد
 تو نیز از توانی همین سو دکن جهان را بخور شاد و بدرود کن
 الفیضه امیر شیخ متوجه بزد شد چون بحوالی بزد رسید امیر مبارز الدین
 با تمام خدمتک فرسنگ با استقبال پذیرفت و اعزاز و اکرام بنقدیم
 رسانید و شرایط مهمانداری بجای آورد امیر شیخ ابواسحق گفت
 عزیمت بنابر اشارت امیر مسعود شاه بود و اگر نه کلیت بر اکتساب
 فضائل نفسانی مقصود است لهذا از متوجه کرمان شد چون کار بر وفق
 دلخواه نمی یافت لشکری ترتیب نمود و باز عزیمت بزد کرد و جان بظهور
 میر رسانید که توجه شیراز در پیش است و بحیله نوکرانرایک بک و دود
 از هر دروان بانندون بزد می فرستاد نادان شهر جمعی ساختن و از
 بیرون جنگ در اندازند و شهر را سخر کرد آنگاه امیر مبارز الدین ازین معنی
 آگاه شد هر کس که بانندون می آمد شهید می کرد و سواران را بیاده
 می ساخت لهذا از شاه مظفر از میهنه و شاه محمود شاه از میهنه بیرون

این علامت دوله را

فرستاد و از جواب راه برایشان بیسند امیر شیخ ابواسحق اطهار
 جلادتی میکرد و توقی میبود تا شیخ الاسلام شیخ شهاب الدین
 علی اعمران که از بزرگان نوز کار بود بیرون فرمود و مواظبت
 شفیقانه بیان کرد امیر شیخ آنرا و سبک ساخت و مراجعت نمود
 ذکر نوبت امیر مبارز الدین محمد بن المظفر در سنه اربعین
 و سبعه که سینه او به جهل سالکی سینه بود و محققان آنرا بلوغ
 حقیقی گویند و داعی رحمت الهی را بلیک اجابت مقرون کرد ایند
 و بتوبت و انابت بدکاه احدیت رجوع کرد و در طاعات و عبادات
 اجتهاد تمام بجای آورد و در تتبع سنت مصطفوی علیه افضل
 الصلوات و اکمل التحیات از خانه مسجد جمعه بیاده تردد میکرد
 ذکر آمدن امیر پیر حسین بفارس در اشای این زمان که بقضای ما
 فات مشغول بود ایلیان رسیدند که امیر پیر حسین متوجه استخلاص
 شیراز است توقع مدد و معاونت دارد هر چند میان ایشان محبت
 قدیم بود اندیشه می شد که شاید بود که بواسطه جمعی از ملازمان
 ظالمی را تحاد پیدا شده باشد تا خیر در حق واقع می شد تا رسل و رسائل
 متواصل گشت و عهد قدیم را بنا کنید سوگند محکم کرد ایند و در
 اصطخر ملاقات افتاد چون امیر سعید شاه بن محمود شاه که والی
 شیراز بود بدین اتفاق اطلاع یافت بگاندون ملتجی گشت امیر مبارز
 الدین محمد با شاریت امیر پیر حسین از عقب متوجه شد در راه با ایشان

سپید چون معاینه لشکر را بدید مجال مقاومت نداشتند فرار اختیار
 کردند و امیر محمد سالماغانا مراجعت نمود و بفرم لشکر شیراز
 نحو الی شیراز نزول فرمود در اندرون مردم دلبر میاراد بودند و جنگ
 مشغول می شدند چند نوبت امیر مبارز الدین بنفیر خودی و خیل و حشم
 از هر شب تا صبح بکار خندق بای مردی میفشرد و حرب میکرد بگروند
 که بر قصد طوف سوار بود لشکر اندرون بیرون ناخشد و سیرا هوان
 مجوب محکم کردند حربی واقع شد که سواران مجال کسوف نماند مجموع
 پیاده شدند و بر حشم شمشیر دشمن را بدوان راندند و من هتد شیراز
 قیبت آنکه بای از دروان بیرون نهند نماند و اسباب لشکر رهدم
 بارود عقب و دحسته محصر شد چون میان حصار خراب شد مولانا ی
 اعظم قاضی محمد الدین اسمعیل بن نجفی که از بزرگان دین بود این
 بیت را قلمی فرمود و پیوسته فرستاد و پیوسته
 مبارزان جوان قلب دشمنان شکستند تراجه شدند که قلب دوسنان شکن
 سخن آن صاحب کمال در محل قبول آمد و امیر بنیر حسین با بدرون شیراز
 رفت و حکومت مملکت کرمان با امیر مبارز الدین محمد معوض گشت
 او بالشکر خود در سنه اربعین متوجه کرمان شد ملک قطب بن ملک
 ناصر الدین محمد بن برهان که سوهیج سال بود که او و پسر حاکم
 کرمان بودند در کرمان بود مجال مقاومت نداشت عروس کرمان
 در کنار مراد امیر محمد آمد حال رعایای این دیار خراب یافت

عساکر را منفر کرد و بطلب شاه شجاع فرستاد بعد از چند روز کوما
 بقدم شریف مشرف گشت و دیگر بار نوبت دولت بر درگاه قراخانیان
 برآمد و نیز به شکر خراسان بکرمان چون امیر مبارز
 الدین محمد کرماترا مستخلص کرد ملک قطب الدین عازم خراسان
 شد و لشکری از ملک هراة الیماس نمود که کرمات خالیست اگر بشکر
 مدد فرمایند و آن مملکت در تصرف اینجانب آید و در نباشد ملک هراة
 مقدر کرد که ملک داود بالشکری از غوریان مصاحب ملک قطب الدین
 بکرمان روند لشکر نابقریه خنجان که چهار فرسنگی شهر است بیامدند
 چنانکه هیچ مشغیر از ایشان خبر نیافت یکی از آن فریه این خبر برسانید امیر
 مبارز الدین اکابر و اصاغر کرماترا جمع فرمود مجموع انفاق نمودند که
 امیر محمد با جمعی مخصوصان می بایست در شب هنگام متوجه انار
 سرحد شدند روز دیگر خراسانیان بی منازعه و مانعی ماندرون شهر آمدند
 و محصنات قلاع استظهاری تمام حاصل کردند و اطراف مملکت
 در تصرف آوردند و امیر مبارز الدین این حال با اعلام امیر پیر حسین
 کرد و در انار سرحد جمع لشکر و تهیة اسباب جنگ اشتغال نمود
 چون اجتماع مهیا گشت بتوقف نه ایستاد تا حمل بر احتیاج مدد امیر
 پیر حسین نکند دلبران لشکر و پناه مظفر متوجه کرمان شد و تا دیوان
 چهار طاووسان باز نکشید از آنجا فرجک اشتغال گرفت از
 دیگر طرف ساه مظفر و شاه سلطان با وجود صغیر سز کوشش کردند